

Església de Sant Cristòfol

Dedicació de l' altar major de l' església parroquial al patró de Cunit, Sant Cristòfol.

Sant Cristòfol va ser un cristià màrtir que va portar, amb actitud valenta, l' ideal de Crist, d'aquí el seu nom, que vol dir portador de Crist. Durant el segle X era molt corrent invocar a sant Cristòfol i a moltes catedrals europees construïdes a l' Alta Edat Mitjana es pot trobar un sant Cristòfol a l' entrada de l' església, com invitació a portar Crist en entrar al lloc de pregària.

Sant Cristòfol s'invocava per a protegir - se de les feres, dels terratrèmols, els aiguats i les inundacions. Diu la tradició que aquell que es banya el dia de sant Cristòfol no morirà ofegat, i que si té algun mal, es guarirà.

També se'l va fer advocat contra la pesta, la fam i altres desgràcies, així com protector dels viatgers. A principis de segle va esdevenir patró dels automobilistes essent, segurament, el patró més modern que existeix. Per aquesta raó, a totes les poblacions de les quals és patró s'acostuma a fer la típica benedicció de vehicles.

El dia de celebració de Sant Cristòfol és el 10 de juliol enlloc del 25, que fou el dia de la seva decapitació. Això és així perquè l' any 1592, quan Barcelona estava flagel·lada per la pesta, el sant va respondre a la invocació dels fidels i va fer parar en sec la plaga. Arreu de l'estat espanyol, aquesta onomàstica també ha quedat establerta el dia 10 de juliol, donat que el dia 25 se celebra el sant de l'apòstol Santiago, patró d' Espanya.

Sant Cristòfol és el patró de Cunit probablement des de la fundació de l' església, al segle XII, tot i que es desconeixen els motius del seu patronatge.

Situació a l' història.

Context històric...

L'Església parroquial de Cunit es creu que es va aixecar en el transcurs de la segona meitat del segle XII. Ja reconquistada i repoblada la terra catalana fins l' Ebre i construït el castell veí de Cubelles, i possiblement el de Cunit, els veïns van edificar aquest temple a la plana costanera, lliure ja del pas de les incursions africanes. Un temple en el qual la població camperola i el senyor feudal i la seva família, en possessió de la pau i la llibertat necessària, poguessin practicar i complir amb els deures religiosos.

Menció a escrits...

L'església de Cunit és quasi totalment desconeguda. No se'n troben cites a les obres que s' ocupen d' aquests temes, i només escasses persones cultes de la comarca i de l' indret coneixien la seva existència. Aquesta construcció pertany al grup d' esglésies amb santuari format per 3 absis en creu i cimbori en el creuer que van ser aixecades en terres catalanes al sud dels Pirineus a mesura que avançava la pacificació i l' empresa repobladora d' aquests indrets.

Característiques de l' església.

L' Església de Cunit conserva la capçalera (santuari) d'un primitiu temple d'estil romànic (del s. XII), que n'és l' actual sagristia. Aquesta capella romànica és l'exemplar construït més a prop del mar del qual es té constància.

Si s'observa l'església des de fora, es pot veure que és un clar exemple d'arquitectura rural, ja que està construïda a base de pedres de diferent mida, unides amb morter i sorra. Adossada a l'església, hi ha la rectoria. La porta d'accés és un arc rebaixat en la clau del qual podem llegir la data de "1782". L' actual església i rectoria es va construir adossada a l' absis del primitiu temple romànic entre el 1755 i el 1775. Aleshores, l' absis va quedar com a sagristia i la nau de l'església romànica va quedar destruïda.

El campanar és una torre quadrangular molt reformada (desfigurada en relació al seu aspecte original), composta per diferents cossos separats per cornises i amb quatre arcs de mig punt.

El santuari de la primitiva capella romànica està format per tres absis en creu, cadascun amb 3 finestres, coronats per una cúpula hemisfèrica. En la seva part interior, aquests absis es troben en perfecte estat de conservació.

L'altar major, dedicat a sant Cristòfol, va ser reconstruït després de la Guerra Civil. Els petits altars i capelles laterals honoraven sant Antoni, la Dolorosa o el Sant Crist, entre d'altres sants patrons als quals s'encomanaven anys enrere les diferents famílies del poble. Cada família tenia cura de les tasques de conservació i manteniment de la capella - altar que dedicava al seu sant i, sota un benefici de l'església, celebrava amb solemnitat la seva festa patronal.